Nedjelja, 27.04.2014.g.

Kako mi je nekad ova moja krunica oko vrata TEŠKA … TAKO TEŠKA…

I DOĐE MI DA JE UZMEM I OSTAVIM MALO NA STOLU, BAREM

NEKOLIKO DANA …

I IMAM NEKI OSJEĆAJ DA BI MI ONDA BILO LAKŠE U OVIM

MOJIM SVAKODNEVNIM NAPASTIMA I KUŠNJAMA.

JER PADAM I PADAM. I GRIJEŠIM …

A onda, GOSPODIN MI UVIJEK, UVIJEK KADA SAM "NA PODU",

POŠALJE NEKU POMOĆ.

Danas me uhvatila neka ljutnja, i rezigniranost, i svakakve misli što bi i

kako trebao učiniti.

I KRUNICA OKO VRATA MI JE POSTALA

JAKO TEŠKA …

Pa sam odlučio otići do dvije drage žene.

Jedna udovica već više od dvadeset godina, živi sama kako zna i umije.

Druga bolesna, na štakama, jedva da se može kretati. I njoj je muž umro

prije nekoliko godina.

I obje željno očekuju da im netko dođe u posjetu, da im skrati dan.

Najprije sam otišao do jedne a onda do druge.

I kroz razgovore sa njima JA SAM LIJEČIO SVOJU DUŠU I

SRCE.

I SHVATIO KOLIKO SU MOJE KUŠNJE I MOJI PROBLEMI PUNO

LAKŠI NEGO SU NJIHOVI.

K NJIMA SAM IŠAO POGNUTE GLAVE, S NEMIRIMA U SRCU.

OD NJIH SAM IŠAO RADOSTAN. SA MIROM U SRCU I

OSMJEHOM NA USNAMA.

I NJIH SAM TAKVE OSTAVIO.

SA OSMJEHOM NA LICU.

KOLIKO SMO SAMO JEDNI DRUGIMA POTREBNI …

I TO RADI NAS SAMIH.

I OPET SAM SA NJIMA IMAO PRILIKU PRIČATI O ONOME ŠTO

MI GOSPODIN LIJEPOGA ČINI U ŽIVOTU.

I ONE SU TO RAZUMJELE. ISKUSILE SU ŽIVOT.

I SLUŠALE SU ME. I GOVORILE MI O ONOME ŠTO ONE

OSJEĆAJU.

A NE IDU BAŠ NA MISE I ISPOVIJEDI I PRIČESTI.

ALI, U NJIHOVOM TRPLJENJU, PATNJAMA, SIGURNO JE I

ON, GOSPODIN NAŠ LJUBLJENI, ISUS KRIST.

KAD SAM BIO KOD PRVE, ZAJEDNO SMO GLEDALI NA

TELEVIZIJI PRIJENOS MISE IZ RIMA.

A SA DRUGOM SAM PRIČAO BOŽJIM ZAPOVIJEDIMA, KOJIH SE

MI LJUDI TREBAMO DRŽATI U SVAKODNEVNOM ŽIVOTU.

IŠLI U CRKVU ILI NE IŠLI.

JER RIJEČI NISU VJERA. BEZ DJELA JE VJERA MRTVA.

A ONE ŽIVE VJERU SVOJIM DJELIMA.

ONE ŽIVE VJERU SVOJIM KAJANJIMA ZA ONO ŠTO SU

LOŠE ČINILE U ŽIVOTU.

ONE ŽIVE VJERU SVOJOM LJUBAVLJU ZA LJUDE OKO SEBE.

KAKO GOD MOGU, TAKVE KAKVE SU.

One nastoje živjeti vjeru.

Ne znam kako će im biti kada jednom dođu pred NAŠEG LJUBLJENOG

GOSPODINA.

No, znam da će mu imati što donijeti.

A MENI JE MOJA KRUNICA OKO VRATA TEŠKA …

PONEKAD IMAM OSJEĆAJ DA ĆU TOLIKO TOGA DONIJETI

PRED GOSPODINA KADA SE JEDNOM SRETNEMO …

A PONEKAD, PONEKAD BI SE NAJRADIJE NEGDJE SAKRIO

... DA BUDEM SAM I DA ME NITKO NIŠTA NE PITA …

Zato su me ovi današnji susreti ponovno "digli".

Shvatio sam da drugi NOSE PUNE TEŽE

KRIŽEVE NEGO JA.

I DA NJIMA TREBA DA VIDE I

RAZGOVARAJU S NEKIM KOJI NOSI

KRUNICU OKO VRATA.

I KOJI IM GOVORI KAKO ĆE SVE BITI

DOBRO. KAD-TAD.

DA JE NAŠE SAMO DA ČINIMO ONO

ŠTO MOŽEMO. TU GDJE JESMO, TAKVI

KAKVI JESMO.

DA O PROŠLOSTI NE TREBA PUNO

RAZMIŠLJATI JER NA NJU VIŠE NE

MOŽEMO UTJECATI.

DA NI O BUDUĆNOSTI NE TREBA PUNO

BRINUTI JER O NJOJ ZNA SAMO

GOSPODIN BOG.

OVI TRENUCI SADA SU NAŠI.

TU MOŽEMO DJELOVATI. TU MOŽEMO

ODLUČIVATI ŠTO ĆEMO ČINITI.

DOBRO ILI ZLO.

VOLJETI ILI MRZITI.

ŽIVJETI U ISTINI ILI LAŽI.

BESKRAJNO TI HVALA MOJ LJUBLJENI BOŽE

NA TOJ DANAŠNJOJ PREKRASNOJ POMOĆI,

NA SUSRETIMA SA TIM DVJEMA DRAGIM

ŽENAMA.

BLAGOSLOVI IH I SMILUJ IM SE PO

BESKRAJNOJ SVOJOJ LJUBAVI I MILOSRĐU!

SVET I PRESVET U SVE VIJEKE VJEKOVA.